

(א) [לקמן סט:י] (ב) [לקמן סט:י] (ג) [לקמן עט:י] (ד) [לקמן עט:י] (ה) [לקמן סט:י] (ו) [שבת ג: ושי"ג] (ז) [לקמן דף עג:א] (ח) [לקמן דף סט:א] (ט) [דף סט:א] (י) [דף סט:א]

הגהרות הב"ח
(א) תוס' ד"ה למימרא וכו' מקמי לעיל שהי בטל רשותו לכס ואפי':

גליון הש"ס
גמ' רב אמר בבבלין וחזרין ומבטלין. עי' לקמן דף עט ע"ג תוס' ד"ה והא קמ"ל:

מוסף רש"י
בין בשוגג בין במזיד אוסר. דמיהדר ומשקל שמואל הוא וזו בו מצטוו (לקמן ט:ס).

רבינו הגנאל (המשך)
ודברי רבי אליעזר מפורשים בסוף פרק עושין פסין לביראות. ירושלמי שלהם מותרין לו ולהם שביטלו רשותו, (מהם) [מהן] תחתיה חלילה. תלמודי דרב משמיה דרב אמרי חזרות חלילה, שמואל אמר אין חזרות. מניחיתא פליגא על שמואל שלהם מותרין לו ולחן שביטלו רשותו. והא תנינן נגזו לו הוא מותר והן אסורין פתח לה לצדדין הא מניחיתא וכו'. אמר רבן גמליאל מעשה בצדוקי אחד כו'. אוקימנא חסורי מיחסרה והכי קתני, צדוקי אינו כנוי רבן גמליאל אומר (ב) הרי הוא כנוי. ואמר רבן גמליאל מעשה בצדוקי וכו', עד והתניא הדר עם הנכרי וצדוקי הרי אילו אוסרין עליה, ומעשה בצדוקי אחד היה רבן גמליאל במבוי בירושלים, ואמר רבן גמליאל לבני מבוי מהרו והוציאו מה שתרצו להכניס שלא יוציא התועבה הזה ויאסר עליכם שהרי ביטל לכם רשות דברי ר' מאיר. ואקשינן עלה ואי מפיק בני מבוי והדר מפיק הצדוקי מי לא אסר,

(א) לפי הגרסה מסוגיית הש"ס נ"ל להספך דמ"ק סבך לדוקי ה"ה מנכרי ור"ג סבך לדוקי מנכרי. וי"ע.

אנא דאמרי אפי"ו כרבנן. הוה מנ"י למימר טעמא דלעיל דלא ליהו מילי דרבנן כי חוכא ואטלולא:

קנסו שוגג אמו מויד. לא שייך לקנסו שוגג אטו מויד דעלמא דהכא לא קנסי' לדידיה מידי דבלאו הכי הוה אסיר אלא כלומר גזרו שוגג אטו מויד:

רב אשי אמר רב ושמואל בפלוגתא דרבי אליעזר כו'. לית ליה לרב אשי הא דלמחר רבא לעיל * אליצא דשמואל פעמים מבטלין ופעמים אין מבטלין דהא מסיק לעיל * כי קאמר לרבנן והכא לרב אשי הוה שמואל כרבי אליעזר:

אמר רבן גמליאל מעשה בצדוקי כו'. פירשתי צמשתנו: **והתניא**, צניחותא ומייתי סיועא דפליגי רבנן בצדוקי

אבל מכל מקום צברייתא זו ל"ל סקורי מיחסרה של יתא מעשה לסמור ואינו נראה כלל לחלק משום דמתני' סתמא קתני אבל צברייתא מסיים זה דברי ר"מ שהיה שונה דברי רבותיו: **והוציאן** מה שאתם מוציאין והכניסו מה כו'. פירוש או הכניסו דכחד מנייהו הוה חזקה כשעושה דבר שהיה נאסר בלא ציטול והא דקתני צממון מי שנתן רשותו והוציא זין בשוגג זין צממון אוסר ללא דוקא הוציא אלא אפילו הכניס: **למימרא** דכי מפיק אינהו כו'. מתוך הלשון משמע

דמסיק אדעתיה שפיר לחלק זין מפיק אינהו והדר מפיק אינהו למפיק אינהו צרישא ותימא דלס כן מאי קא קשיא ליה הא איכא לאוקומי מתני' דמי שנתן רשותו כו' כגון דמפיק אינהו צרישא דממטי אצ"י כאן שהחזיקו ואין לומר דמי שנתן רשותו והוציא משמע ליה בכל ענין שהוציא אפילו דמפקי ליה אינהו צרישא דהא כי משני רב יוסף אימא אינו אוסר ע"כ לאו כלל ענין קתני דהא צעי למימר כי מפיק אינהו צרישא אוסר ומפרש ר"י דמי שנתן רשותו משמע ליה שנגמרה לגמרי מתנתו דהיינו כי החזיקו דלפקי אינהו צרישא מדלא קתני מי שציטול דמשמע אמירה בעלמא דקתני לעיל שהרי ציטול (ב) לכס רשותו ואפי' דמוקי לה בשלל החזיקו קא סבר דשייך למימני מי שנתן אף על גב דליידי בלא החזיקו ומייתי סייעתא מצברייתא דקתני מי שנתן וקתני סופא דנ"ח בשלל החזיקו אבל להא לא אכתיבינא ליה לאצ"י לאתויי רציה לחלק זין החזיקו ללא החזיקו דמצברייתא דלעיל שמעי' ליה דקתני מהרו והוציאו כו' עד שלא יוציא הוא כו' ומאי אולמיה דהא מהאי: והא

ניסיב מר אדוכסיה. דמדקאמרת פנו לי מאני גלית דלעתך דמאחר שתצטול רשותך אין לך היום הימך צחצר בהיינו כשמואל דלמחר לקמן אין מבטלין וחזרין ומבטלין דאי לאו כשמואל צרישא לך לימציב מר אדוכסיה וצטול להא רשות חכרך שעה אחת עד שיקחו החמנין וחזרו הם ויצטלו לך אותה הרשות וחזרו לך חכרך: **דהא אמר רב מבטלין וחזרין ומבטלין**. שנים הדרינן צחצר אחת ולא עירצו מבטל זה רשותו לזה עד שיעשה זכריו וחזור זה ויצטול לזה: מר נמי לא ליצטול. דהא מחצר לחצר הוא: **הפס**. דאין חזרין ומבטלין טעמא לאו משום דה"ל כן מחצר אחת אלא משום דלא ליהוי מילי דרבנן: **כחוכא**. שחוק: **ואטלולא**. ליצנות: **רב דאמר רבנן**. דלמרי צממני' * צימו אסור להכניס ולהוציא לו ולהא דלמרי הכניס רשות חזרו לא ציטול רשות צימו אלמא לא מסתלק ליה לגמרי ולא הוה ליה כן חצר אחרת: **ושמואל כרבי אליעזר**. דלמחר

צפרק עושין פסין (לעיל דף טו:). צימו מותר להכניס ולהוציא להם מאחר שציטול רשותו דרשות צימו נמי ציטול: **אבל לענין איסוף**. לשוויה נפשיה כן חצר אחרת דלא לימצי למהדר וקצולי רשותיה מי אמר: **אבל מאי דציטול מיהא איסתלק לגמרי**. מן החצר שציטול צפירוש ודאי איסתלק וה"ל כן חצר אחרת: **מי שנתן רשותו**. לבני חצר מפני ששכח ולא עירצו ולאחר שציטול הוציא מצידו לחצר אוסר על בני חצר דהדר שקליה לרשותיה: ר"מ דלמחר אפילו בשוגג הדרש ליה רשותיה סבר לא מסולק הוא וגבי ציטול נמי חזרין ומבטלין והדרש ליה: **לא דכ"ע אין חזרין ומבטלין**. דאיסתלק ליה וצדין הוא דבשוגג לא הדרש ליה אלא ר"מ קניס שוגג אטו מויד וצממון כולחו מודו דלף על גב דאיסתלק ליה כיון דהדר הדר דהא לא צנייה סבך שלא החזיקו בני מצוי צממון לאחר ציטול קודם חזרה: **דדוקי מאן דבר שמיא**. מי קאמר ת"ק דעני למיגר דפליג רבן גמליאל ואמר דיכול לצטול: **הרי הוא כנוי**. דאינו יכול לצטול בלא שכירות: **והוציאו אס הפלים**. והחזיקו צממון ושז לא יוכל לחזור מצטולו וכשקדש היום עסקינן דחזקה דמצטול יוס לא מוכחא: **והפניא**. צניחותא דפליגי רבנן בצדוקי: **עד שלא יוציא**. כליו צממון וחזור ויטול את רשותו: **ועשו אורכינס**. מצטול יוס עד שלא תחשך. קסבר ר' יהודה דלא פליג רבן גמליאל אלא דדוקי ככרי ס"ל ואין יכול לצטול ולקמני' ספריך והתנן לרבי יהודה עד שלא יוציא אלמא לר' יהודה אליצא דרבנן גמליאל יכול הוא לצטול וצ"ה הוא דפליג רבי יהודה דקסבר לאחר חזקה נמי יכול לחזור בו:

אימא
אחרת מהרו ועשו צורכיכם במבוי עד שלא תחשך ויאסר עליכם אמר מר הוציאו מה שאתם מוציאין והכניסו מה שאתם מכניסין עד שלא יוציא התועב הזה ויאסר עליכם למימרא דכי מפיק אינהו והדר מפיק אינהו והתנן

מה שאתם מוציאין והכניסו מה שאתם מכניסין עד שלא יוציא התועב הזה ויאסר עליכם אמר מר הוציאו מה שאתם מוציאין והכניסו מה שאתם מכניסין עד שלא יוציא התועב הזה ויאסר עליכם למימרא דכי מפיק אינהו והדר מפיק אינהו והתנן